

SZÖVEGEK

DIAGNÓZISOK NEHÉZSÉGEIRŐL

Meg kell mondanom a tündöklően okos,
szőke fiúról, hogy autista, és elhatározom,
soha többé nem mondok igazat,
mire a fiú azt mondja, nem érti a hazug nőket,
egyedüli menedékük mi vagyunk,
szempontjaik bennünk értelmezhetők.

A hazug nőknek csak köldökdíszek az övék,
zavart kuszaság dauerolt hajukban,
az utcatáblák neve, mialatt elfordítják fejüket,
apákban részletezett figyelmük
a tökéletes illeszkedés vágya leköti
idővel súlyosabb zavarokhoz méltóan.

A hazug nők könnyedséggel felismernek,
és besorakoztatnak bárkit tündöklően okos,
szőke kisfiúk mögé, akik nyári táborokba zárják az időt,
szemes kávé között guberálnak, és megtanulják
az átkapcsolások helyét kérgi sejteken, majd elfelejtik
felismerni a dühöt. Pedig a düh alapérzelem,
egyike azoknak, amit legelőször megtanulunk.
Egyike azoknak, ami legkorábbitól kezdve uralható,
egy Baumbach-filmben a szépen öregedő
Adam Driver arca. Nyak alatt felgyűrődő bőr,
izolárfény a szájzugban, a kulcsfontnál veszttem el,
ahol a filmkocka megengedi a szemnek a test nyugalalmát.

Rápihenek a befejezésre, mert a halál tündöklően okos,
szőke kisfiú, autista, nem kínál szokatlan diagnózissal,
nem tanít ismeretlen érzésekre, és nem ismeri fel,
hogy féltettebb szereplőim arcának érzéseiről
nincs emlékem, amit igaznak hazudhatnak.

DIAGNÓZIS NŐI HANGRA

1.

Kifektetnek egy ismerős partra.
Az innenső oldalon magasba emelt,
lapos uszonyaim, ahogy medrébe
szorítom az ősóceánt, szorítom
az orvosnő tenyerébe sajátomat.
Házsongárd erdőinek olajbarna
lombját tömöm a számba,
és figyelem, hogy kopaszodik a táj.
Az akasztott balkáni szentek
körüli vérmeleg földszagot,
Osaka hűvös levegőjét szívom,
az alsó boncterem formalinszagát,
és pontosan emlékszem
a doktornő idegen hallgatására,
a mellemen végigfutó hideg géltre,
a képernyőn fenyőerdők tűhegyét
súroló ködök, majd egy jóindulattal
is nagyobb, fekete folt, fekete állat.

2.

Amióta egy menetrend szerinti járat
süllyeszt csuklójába, minden kanyarnál
egyre mosódik köztünk a határ.
Mire a Zsil utcáig érünk,
elhiszem, amit olvastam valahol,
hogy ez Európa legszebb útvonala.
Egy jaguár nyúlik el belső combomon.
Valami ismeretlen tag varrta fel,
szeretett volna erdőt is köré,
ilyen ketrecben magányos lesz a cicus,
így mondta, mire hátat fordítottam.
Nézem ezeket a medvearcú
férfiakat. Szőrzetüket kifésüli a szél,
a haj idegen gyökeret ver le.
Látni a park fojtófüge fáit.

Combomról leugrik a jaguár, és játszani kezd
a sűrű tincsek között,
a fekete állat nyomában lyukkártya szemek.
A sötét sose volt ijesztőbb.
És én nézem, mert valahol
mégiscsak azt írták, ez a legszebb útvonal.

3.

Az Avram Iancu utcán szólít meg.
Mintha ezer éve ismerne.
Arca nem szép. Szélesek gesztusai,
mintha egy másik topográfiáját
fejtené fel a tájnak. Falában görcsök
tapadnak meg. Ha hazaér, talpát a gyapjú-
szőnyegen elrévedve húzza végig.
Az utcafront egy szögből lerágott
szélű tölcsér, örvénylik vele, falába
hirtelen mozdul felém. Nem hiszem,
hogy komolyan közeledni tudna.
Egész éjjel követ, reggelre odaszíjazza magát
a temető mamuttölgyeihez. Maradni akar,
mintha sejtene valamit a ragaszkodásból.
Másik város nincs! Csak ez a fekete.
Elkergetem. A fiú egy átutazó,
Pink blossom trees overhead, mondja.
Szemeiből egy fekete állat bámul.